

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 13, 2024

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1130](#) 06-09-2024

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2024:810](#) 30-08-2024

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2024:862](#) 30-08-2024

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:2598](#) 17-09-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:2621](#) 17-09-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:5742](#) 10-09-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:5621](#) 03-09-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:5610](#) 03-09-2024

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:2656](#) 22-08-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:2469](#) 20-08-2024

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2024:1504](#) 22-05-2024

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:9779](#) 20-09-2024

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:4872](#) 18-09-2024

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:4865](#) 17-09-2024

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:6353](#) 12-09-2024

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:6382](#) 11-09-2024

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:14837](#) 11-09-2024

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:5274](#) 04-09-2024

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2024:3615](#) 04-09-2024

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:6043](#) 28-08-2024

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:6045](#) 28-08-2024

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:8701](#) 28-08-2024

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:8759](#) 26-08-2024

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:8754](#) 21-08-2024

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:9245](#) 21-08-2024

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:5907](#) 20-08-2024

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:8736](#) 07-08-2024

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:8737](#) 30-07-2024

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:8735](#) 24-07-2024

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:8733](#) 10-07-2024

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:2716](#) 07-05-2024

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2024:3617](#) 27-03-2024

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2024:184](#) 21-08-2024

RECHTSPRAAK

In het kader van een veelheid aan vorderingen met betrekking tot te verstrekken stukken oordeelt de rechtbank dat de verklaring van de executeur als ruimschoots toereikend geldt.

In een legitimaire zaak is in geschil of een (toereikende) ruimschootstoereikendverklaring is afgelegd. De executeur/mede-erfgenaam heeft aangevoerd dat sprake is van een bescheiden nalatenschap met een saldo van € 13.000 en enkele sieraden en dat er geen schuldeisers zijn, en de twee andere erven (eiseres en de medegedaagde) hebben niet betwist dat er geen schulden zijn. De rechtbank is van oordeel dat deze verklaring als een ruimschootsverklaring moet worden aangemerkt. Een ruimschootsverklaring is immers niet meer dan een verklaring dat de voorlopige boedelbeschrijving een positief saldo laat zien. Vervolgens gaat de rechtbank in op de door de gedaagde-executeur te verstrekken stukken/informatie en het beroep van eiseres in dat kader op de exhibitieplicht van artikel 843a Rv. De rechtbank overweegt dat als maatstaf voor de beoordeling van een vordering op de voet van artikel 843a Rv heeft te gelden dat het bestaan van de rechtsbetrekking waarop de vordering ziet, voldoende aannemelijk moet zijn. Degene die inzage, afschrift of uittreksel van bewijsmateriaal verlangt om een door hem vermoede onrechtmatige daad of een bij te tellen gift te kunnen aantonen, zal derhalve gemotiveerd zodanige feiten en omstandigheden moeten stellen en met eventueel reeds voorhanden bewijsmateriaal moeten onderbouwen, dat voldoende aannemelijk is dat die onrechtmatige daad of bij te tellen gift zich heeft voorgedaan. Het betreft o.m. stukken met betrekking tot de woning, een lening en het financieel beheer tijdens leven van erflaatster.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 27-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2024:3617

Zaaknummer: C/19/142019 / HA ZA 22-

Rechters: S. van Gessel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoge Raad stelt dat het hanteren van een hoger tarief erfbelasting voor niet-erkende kinderen met ‘family life’ strijdig is met het discriminatieverbod van artikel 14 EVRM, maar dat rechtsherstel aan de wetgever is.

Nadat de rechtbank (ERF 2021-0086) in eerste aanleg anders had geoordeeld, besloot het hof (ERF 2022-0147) dat het begrip ‘kind’ voor de toepassing van de belastingwet, waaronder de Successiewet (SW), een eigen definitie kent (art. 2 lid 3 onder i Algemene wet rijksbelastingen (AWR)) en een biologisch kind als SW-bloedverwant van zijn biologische ouder kan worden aangemerkt. Na het oordeel van de A-G (ERF 2024-0003) stelt de Hoge Raad dat het nur-biologische kind van erflater voor de erfbelasting geen recht heeft op de kindvrijstelling van artikel 32.1.c SW en ook geen recht op indeling in tariefgroep 1. Volgens de Hoge Raad is zowel voor het begrip ‘kind’ in artikel 2.3.i AWR als voor het begrip ‘afstammeling’ in artikel 24 lid 1 SW een familierechtelijke betrekking vereist. Vervolgens stelt de Hoge Raad dat het verschuldigd zijn van dit hogere tarief in strijd is met het discriminatieverbod van artikel 14 EVRM en dat zwaarwegende gronden (*very weighty reasons*) vereist zijn om een onderscheid tussen huwelijkse en buitenhuwelijkse kinderen, dus een onderscheid naar geboorte, te kunnen rechtvaardigen. Dergelijke zeer zwaarwegende gronden zijn ook vereist als een onderscheid naar geboorte wordt gemaakt in wetgeving op fiscaal gebied. De maatregel die een dergelijk onderscheid maakt, moet in het algemeen geschikt zijn om het daarmee nagestreefde doel te bereiken. Bovendien moet vaststaan dat die maatregel daartoe in de gegeven omstandigheden noodzakelijk is. Het onderscheid in de Successiewet 1956 kan deze strenge toets niet doorstaan. Het opheffen van het verschil in behandeling vergt keuzes die de rechtsvormende taak van de rechter te buiten gaan. Maatschappelijke ontwikkelingen rond meerouderschap, meeroudergezag en draagmoederschap vragen om keuzes op rechtspolitiek terrein, onder meer met betrekking tot de familierechtelijke positie van buitenhuwelijkse kinderen. Het is echter – zo de Hoge Raad – aan de wetgever om dergelijke keuzes te maken. Een eventuele aanpassing van de fiscale regels over het begrip kind dient in samenhang daarmee te worden gezien. Het is niet aan de rechter om op dergelijke wijzigingen in de wetgeving op het gebied van het familierecht en de daarmee samenhangende keuzes van de fiscale wetgever vooruit te lopen. De Hoge Raad is daarom van oordeel dat het vooralsnog op

de weg van de wetgever ligt om in het rechtstekort te voorzien.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1130

Zaaknummer: 22/02354

Rechters: J.A.R. van Eijsden, M.W.C. Feteris, J. Wortel, F.R. Salomons en A.E.H. van der Voort
Maarschalk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat advocaat minderjarige kinderen van erflater niet hoefde te dagvaarden in verdelingsprocedure.

A was samen met zijn onverwacht in Servië overleden broer X eigenaar van een drietal panden. X laat echtgenote Y en twee minderjarige kinderen achter. Na een procedure is Y veroordeeld mee te werken aan de akte waarbij de panden aan X worden toegedeeld. De erfrechtelijke component in dit geschil is de vraag of advocaat B is tekortgeschoten door de beschikkingsbevoegdheid van Y niet/onvoldoende te controleren. Anders A dan stelt, meent de rechtbank dat op grond van artikel 34 van de Erfrechtverordening Nederlands recht op de nalatenschap van X van toepassing is en dat de wettelijke verdeling van kracht is geworden. Advocaat B hoefde de minderjarige kinderen van Y niet tevens in de verdelingsprocedure te dagvaarden. Van tekortschieten door B is geen sprake.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 11-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:14837

Zaaknummer: C/09/661825 / HA ZA 24-187

Rechters: J.J. Kuipers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof bevestigt uitleg door rechtbank van 25 jaar oud testament en conclusie dat erfstelling is vervallen waardoor de geregistreerde partner van erflater diens enige erfgenaam is.

Voor de feiten zie de uitspraak in eerste aanleg onder ERF 2022-0206. Erflater heeft diverse keren en andersluidend over zijn nalatenschap beschikt. In zijn laatste testament uit 1995 benoemde hij de heer A tot enig erfgenaam en executeur, aan Y legateerde hij het levenslang vruchtgebruik van een woonhuis. In zijn daarvoor in 1991 gemaakte testament was Z enig erfgenaam en kreeg Y het levenslang vruchtgebruik van de zuivere nalatenschap. In juli 2019 zijn erflater en verweerder B een geregistreerd partnerschap aangegaan. Erflater is in 2020 overleden. Tussen A en B is in geschil of het testament van erflater duidelijk is. De rechtbank oordeelt dat de erfstelling in het testament uit 1995 als vervallen moet worden beschouwd. In beroep oordeelt het hof dat in taalkundige (letterlijke) zin de bewoordingen van de uiterste wil duidelijk zijn: eiser A wordt benoemd tot enig erfgenaam. Niettemin is uitleg van de uiterste wilsbeschikking nodig: zoals de rechtbank terecht heeft overwogen wordt alleen de naam A vermeld zonder aanduiding van de hoedanigheid waarin hij tot erfgenaam wordt benoemd of een omschrijving van de reden van de erfstelling. Ook uit de overige tekst van het testament kan niet worden afgeleid welke verhoudingen erflater wenste te regelen; daarover staat helemaal niets vermeld in het testament. Omdat er behalve de vermelding van de naam van A als erfgenaam weinig tot niets bekend is over de omstandigheden waaronder het testament is gemaakt en over welke verhoudingen erflater met dat testament wilde regelen is ook niet duidelijk of erflater heeft willen regelen dat A onder alle omstandigheden enig erfgenaam zou zijn, dus ook onder de omstandigheid dat A niet meer bij het bedrijf van erflater betrokken zou zijn of dat erflater een (andere) partner zou hebben. Voor de interpretatie van het testament dienen onderzocht te worden de verhoudingen die erflater in zijn testament kennelijk wenste te regelen en de omstandigheden waaronder het testament is opgemaakt. Daarbij kunnen feiten en omstandigheden van na het opmaken van de uiterste wil van belang zijn, omdat daaraan bewijs kan worden ontleend van een omstandigheid waaronder de uiterste wil is gemaakt. Dat bij het onderzoek geen acht zou mogen worden geslagen op posterieure daden of verklaringen van erflater, zoals A betoogt, laat zich moeilijk verenigen met het belang dat de wil van erflater, binnen de grenzen van de testeervrijheid, zo

veel mogelijk tot zijn recht komt. De vraag naar de juiste duidelijke zin van de uiterste wil is niet te beantwoorden met wegdenken van relevante daden en verklaringen van erflater. Daarbij geldt dat posterieure daden en verklaringen van erflater gebruikt mogen worden bij de uitleg van de bedoeling van erflater zoals die ten tijde van het maken van de uiterste wil bestond. Dit brengt het hof ertoe een aantal latere verklaringen van erflater, naast de andere testamenten, te gebruiken om te onderzoeken wat hieruit kan worden afgeleid over de verhoudingen die erflater bij het opstellen van zijn testament in 1995 wenste te regelen en de omstandigheden waaronder de uiterste wil is gemaakt. Uit de vier bekende testamenten is naar het oordeel van het hof af te leiden dat erflater telkens degene met wie hij toen een bijzondere relatie had tot (mede)erfgenaam benoemde of met een legaat bedacht. Dit patroon zet zich voort na 1995, weliswaar niet met nieuwe testamenten. Erflater heeft diverse verklaringen geschreven waarin hij aangaf wat er na zijn overlijden met zijn nalatenschap moest gebeuren. Hieruit blijken telkens nieuwe relaties die erflater verzorgd wilde achterlaten. Naar het oordeel van het hof is uit bovenstaande feiten en omstandigheden af te leiden dat erflater in 1995 degenen met wie hij een bijzondere relatie onderhield, wilde begunstigen na zijn overlijden. Dié verhouding heeft erflater bij het opmaken van zijn testament in 1995 kennelijk willen regelen. Het hof sluit daarbij aan bij hetgeen de rechtbank heeft overwogen, namelijk dat de daden en verklaringen van erflater zowel vóór als na het maken van het testament in 1995 erop duiden dat erflater wilde dat zijn nalatenschap zou toekomen aan degene met wie hij op het moment van het maken van de testamenten en het opstellen van de handgeschreven verklaringen een affectieve relatie had (althans aan degene die in ieder geval een belangrijke rol speelde in zijn (zakelijke) leven). Tegen deze achtergrond onderzoekt het hof of ten tijde van het overlijden van erflater sprake is van feiten en omstandigheden die erop duiden dat de feitelijke verhoudingen niet langer aansluiten bij hetgeen erflater bij het opmaken van het testament kennelijk wenste te regelen. Al met al is volgens het hof voldoende komen vast te staan dat erflater en B een affectieve relatie hadden en dat erflater bij het aangaan van het geregistreerd partnerschap de bedoeling had zijn affectieve relatie met B te bestendigen en ook om na zijn overlijden B te begunstigen. Ook staat vast dat in het adviesgesprek van erflater met een kandidaat-notaris over o.m. het aangaan van het geregistreerd partnerschap, het testament niet aan de orde is gekomen. In dit licht bezien onderschrijft het hof de overweging van de rechtbank dat aangenomen moet worden dat erflater met het geregistreerde partnerschap (onder meer) heeft willen regelen dat zijn nalatenschap aan zijn partner B zou toekomen en dat dit ook in lijn is met wat erflater met zijn handgeschreven verklaring heeft gesteld. Bovendien is het niet ongebruikelijk voor niet-juristen, zoals erflater, te veronderstellen dat een geregistreerd partnerschap voldoende is om het erfgenaamschap van de partner in kwestie afdoende te regelen. Het hof bekrachtigt – onder aanvulling van de gronden – het oordeel van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-08-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:2469

Zaaknummer: 200.315.705/01

Rechters: A.N. van de Beek, J.M. van Baardewijk en G.W. Brands-Bottema

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Andersluidende afspraak in akte van verdeling betekent dat schuldig gebleven vordering wegens onderbedeling opeisbaar is.

Na zijn overlijden laat erflater echtgenote X (gedaagde) en twee kinderen A (eiseres) en B (gedaagde) achter. Het testament van erflater bevat een ouderlijke boedelverdeling als bedoeld in artikel 4:1167 (oud) Burgerlijk Wetboek, waarbij kort gezegd aan X alle activa zijn toegedeeld voor zover zij die wenst over te nemen, en aan A en B een geldvordering op X ter grootte van de waarde van hun erfdeel en waarbij aan X het vruchtgebruik van die geldvorderingen is gelegateerd. Het belangrijkste onderdeel van de nalatenschap betrof het onroerend goed. X heeft het aandeel van erflater in dat onroerend goed niet overgenomen. In de vervolgens in 2008 gepasseerde akte van verdeling wordt o.m. aan B een woning toegedeeld en krijgt A een vordering wegens onderbedeling toegedeeld die gelijk is omgezet in een te allen tijde aflosbare en opeisbare lening. Anders dan X en B hebben aangevoerd, bevat de verdelingsakte op het punt van de opeisbaarheid geen tegenstrijdige bepalingen. Het testament kende het vruchtgebruik toe aan X en partijen hebben vervolgens in afwijking daarvan afgesproken dat hun erfdeel wordt omgezet in een lening die te allen tijde opeisbaar is. A mag de schuldig erkende som wel degelijk opeisen met inachtneming van de enkele verminderingen omdat partijen dat bij de verdeling van de nalatenschap nadrukkelijk zo hebben afgesproken. Vervolgens oordeelt de rechtbank dat, nu geen van de deelgenoten een persoonlijk zwaarwegend belang heeft bij toedeling van een in 2008 onverdeeld gebleven perceel, het voor de hand ligt om bij de belangenafweging aan wie dit wordt toegedeeld de wens van de meerderheidsgerechtigden te volgen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 04-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2024:3615

Zaaknummer: C/19/140666 / HA ZA 22-114

Rechters: S. van Gessel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Overeenkomst tussen twee van de drie erfgenamen dat de ene erfgenaam het aandeel van de ander overneemt, is geen nietige overeenkomst tot verdeling.

De in 2016 overleden erflater laat drie kinderen achter: eiser A en de gedaagden B en C. In deze langlopende Arubaanse zaak zijn meerdere procedures gevoerd waarin o.m. de samenstelling en waarde van erflaters nalatenschap is bepaald en is beslist dat A geen aanspraak kan maken op een legaat, maar wel op zijn legitieme. In mei 2023 hebben A en B een vaststellingsovereenkomst gesloten waarin A zijn aandeel in de nalatenschap overdraagt aan B. In dat kader stelt het gerecht vast dat die overeenkomst geen in verband met artikel 3:195 ABW nietige (overeenkomst tot) verdeling is, maar dat slechts is afgesproken tegen welk bedrag B het aandeel van A in de nalatenschap zal overnemen. De rechten en verplichtingen van C worden door die overeenkomst niet beïnvloed, en evenmin vindt er een verdeling plaats. Dit betekent dat de overeenkomst rechtsgeldig is. Vervolgens oordeelt het gerecht ten aanzien van een legaat dat binnen zes maanden na het overlijden moest worden afgegeven, dat dit alsnog moet gebeuren. Daarmee heeft gedaagde B de onverdeelde helft van een woning verkregen, hetgeen voor het gerecht reden is om ter bestendiging van de sinds het overlijden bestaande situatie te oordelen dat de andere helft aan hem moet worden toegedeeld. Ook gaat het gerecht in op verdere de verdeling van de nalatenschap.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 21-08-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2024:184

Zaaknummer: AUA201703125 AR

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt de omvang van de opeisbaar geworden vorderingen vast.

Erflaatster is in 2006 overleden en liet haar kinderen A en B (eisers) en X, haar informele partner, achter. Uit hoofde van erflaatsters nalatenschap hadden A en B een vordering op X die na zijn overlijden opeisbaar is geworden. De rechtbank stelt de hoogte van de door A en B van de erven van X te vorderen bedragen vast.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-07-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:8733

Zaaknummer: C/10/649453 / HA ZA 22-1005

Rechters: P.G.J. van den Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Medebewoner overleden huurder heeft geen recht op huurvoortzetting omdat huisvestingsvergunning ontbreekt.

Voorbijgaand aan de vraag of er al dan niet sprake is geweest van een duurzaam gemeenschappelijke huishouding oordeelt de rechtbank dat eiser geen recht heeft op huurvoortzetting nu de vereiste huisvestingsvergunning niet wordt overgelegd en dat eiser de woning moet ontruimen. De door de verhuurder gevorderde ontruiming is dan ook in beginsel toewijsbaar, zij het niet uitvoerbaar bij voorraad omdat de medebewoner/eiser het recht heeft om in de woning te verblijven totdat de beslissing over de huurvoortzetting onherroepelijk is. Dat de kans van slagen van een hoger beroep gering is, maakt niet dat sprake is van misbruik van recht als bedoeld in artikel 7:268 BW.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 21-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:9245

Zaaknummer: 10869836 CV EXPL 24-456

Rechters: J.J. Dijk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Conform testament moet de langstlevende de door kinderen over erfdelen verschuldigde erfbelasting voorschieten.

Na het overlijden van erflaatster hebben haar kinderen een niet-opeisbare geldvordering op haar geregistreerd partner X. Op grond van het testament moet de geregistreerd partner de door de kinderen verschuldigde erfbelasting voorschieten. X stelt dat erflaatster tijdens leven anders heeft bepaald/anders met de kinderen is overeengekomen en legt ten bewijze een e-mail van de accountant van erflaatster over. In de e-mail staat omschreven dat de kinderen bedragen ontvangen onder de voorwaarde dat zij dan zelf de erfbelasting betalen. Hoewel dit mogelijk de bedoeling is geweest van de accountant en X, kan de kantonrechter op basis van die e-mail niet vaststellen dat het ook de wil van erflaatster was om af te wijken van haar testament door middel van deze schenkingen. Zij heeft haar wil vastgelegd in het testament en tussen partijen is niet in geschil dat het bij testament haar wil was dat X de erfbelasting zou betalen. Het testament van erflaatster moet worden aangemerkt als een authentieke akte met dwingende bewijskracht. Dat betekent dat de kantonrechter in beginsel moet uitgaan van de inhoud van het testament. Tegen een akte met dwingende bewijskracht staat weliswaar tegenbewijs open, maar de e-mail van de accountant is daarvoor onvoldoende. Op grond daarvan kan de kantonrechter niet tot het oordeel komen dat erflaatster van haar uitdrukkelijke wil met dwingende bewijskracht is afgeweken. De e-mail van de accountant is bijvoorbeeld niet aan erflaatster zelf gestuurd en er is ook geen ander document waaruit blijkt wat erflaatster er zelf van vond. Ook blijkt niet van een door X zelf met de kinderen gesloten overeenkomst met die strekking.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 17-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:4865

Zaaknummer: 10819083 \ CV EXPL 23-4708

Rechters: D.N.R. Wegerif

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Diagnose van beginnende dementie betekent niet dat testament nietig is, en opruimen huis na intrek partner in verpleeghuis betekent niet dat relatie is beëindigd.

In deze zaak oordeelt de rechtbank allereerst dat uit het lichaam en het petitum van de dagvaarding en het tegelijkertijd met de dagvaarding betekende verlot tot het leggen van conservatoir beslag voldoende duidelijk volgt in welke hoedanigheden gedaagden zijn gedagvaard zodat hun niet-ontvankelijkheidsverweer niet opgaat. Verder stelt de rechtbank dat ondanks de vastgestelde diagnose van beginnende dementie, het testament van erflaatster geldig is. Vervolgens is in geschil of de samenwoning van erflaatster met haar partner was verbroken. De rechtbank stelt de vraag of gezegd zou kunnen of moeten worden dat een huwelijk materieel 'eigenlijk' voorbij is, wanneer van een gehuwd echtpaar een van beiden in een verpleeghuis wordt opgenomen of dat dit de affectieve relatie niet verandert. De relevante omstandigheden zijn dat de ander de in het verpleeghuis verblijvende partner regelmatig blijft bezoeken, maar ondertussen wel het huis 'opruimt', de financiën inricht op de nieuwe situatie en, als er bewind nodig is over het vermogen van de in het verpleeghuis verblijvende, dat overlaat aan de kinderen of aan een professional, bijvoorbeeld vanwege opzien tegen de verantwoordingsverplichtingen als bewindvoerder, of omdat het de kinderen beter lijkt. De rechtbank beantwoordt die vraag ontkennend. Er moet uitgegaan worden van het voortduren van de affectieve relatie en in de regelmatige bezoeken aan erflaatster in het verpleeghuis ziet de rechtbank het tot uitdrukking komen van affectieve zorg. Er zijn geen aanwijzingen dat dit voor erflaatster 'te weinig' zou zijn geweest. Daarom moet bij de uitleg van het testament ook worden geoordeeld dat de ander nog steeds partner was, hoewel zij na de opname weliswaar niet meer letterlijk samenwoonden, maar wel samenleefden. Dit leidt de rechtbank tot de conclusie dat niet geoordeeld kan worden dat er sprake is geweest van het beëindigen van de 'samenwoning' als in het testament bedoeld. De beschikkingen die erflaatster in haar testament ten behoeve van haar partner heeft gemaakt zijn daarom niet komen te vervallen, zodat diens afstammelingen door de testamentaire plaatsvervulling erfgenamen van erflaatster zijn geworden.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-07-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:8735

Zaaknummer: C/10/660975 / HA ZA 23-560

Rechters: P.G.J. van den Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Meerderjarigenbewindvoerder is niet-ontvankelijk ter zake van de gevorderde verklaring voor recht dat een voorafgaand aan het bewind gemaakt testament nietig is.

De meerderjarigenbewindvoerder verzoekt tijdens het leven van de rechthebbende om een verklaring voor recht dat het door de rechthebbende voorafgaand aan het instellen van het bewind opgemaakte testament nietig is. Het hof bekrachtigt het oordeel van de rechtbank dat het de taak van de meerderjarigenbewindvoerder is het vermogen van de rechthebbende te beheren tijdens het leven van de rechthebbende. De taak van de bewindvoerder eindigt bij overlijden van de rechthebbende. Omdat een testament pas werking verkrijgt met het overlijden van de testateur, dient als uitgangspunt dat het aantasten van het testament bij leven van de rechthebbende niet tot de taken van de bewindvoerder moet worden gerekend. Bovendien volgt uit artikel 4:42 lid BW dat het (doen) opmaken van een testament of het herroepen daarvan een aan een testateur persoonlijk toekomend recht is en daarmee niet behoort tot het domein van bevoegdheden van een bewindvoerder. Het hof stelt dat de bewindvoerder een persoonlijk recht dat de rechthebbende eerder en gelet op de controlerende taak van de passerend notaris in beginsel als zijnde wilsbekwaam heeft uitgeoefend, niet namens de rechthebbende kan aantasten. Het hof wijst erop dat deze casus daarmee op een belangrijk onderdeel afwijkt van de casus in Rb. Rotterdam 9 juni 2021, ECLI:NL:RBROT:2021:5172, ERF 2021-0159. In die casus was het testament dat de bewindvoerder beoogde aan te tasten opgemaakt tijdens het bewind (ingesteld vanwege kort gezegd de geestelijke toestand van rechthebbende) en had een in eerste instantie benaderde notaris, voordat deze een testament wilde verlijden, de testatrice verwezen naar een arts. Deze arts heeft de testatrice niet voldoende in staat geacht om haar gezondheidsbelangen en/of vermogensrechtelijke belangen naar behoren te behartigen, waarna de eerst benaderde notaris heeft afgezien van het opmaken van een testament. Vervolgens is een andere notaris aangezocht die, zonder testatrice eerst naar een arts te verwijzen, wel het (aangevochten) testament heeft opgemaakt. Het is voor dit hof niet uitgesloten dat in gevallen van evident misbruik ook een bewindvoerder een actie als deze voor de rechthebbende moet kunnen instellen. De feiten en omstandigheden die de bewindvoerder in deze casus voordraagt zijn echter minder evident. De medische gegevens duiden weliswaar op de mogelijkheid van

wilsonbekwaamheid, maar geven geen uitsluitsel waar het gaat om de vaststelling dat wilsonbekwaam is getesteed. Het uitgangspunt is dat de rechthebbende die dag ten overstaan van de notaris wilsbekwaam heeft verklaard. Vanwege het ontbreken van een wettelijke regeling en het ontbreken van een op de voorliggende situatie toegesneden toets is terughoudendheid op zijn plaats. De bewindvoerder heeft verklaard dat de rechthebbende vanaf de datum van onderbewindstelling vanwege haar geestelijke vermogens niet meer in staat is geweest wilsbekwaam te verklaren. In het verlengde daarvan heeft de bewindvoerder aangegeven dat zij van de rechthebbende zelf geen wilsbekwame verklaring heeft ontvangen met de strekking dat zij het testament niet heeft gewild of heeft willen aanvechten. Daarmee is het uitgangspunt dat niet kan worden vastgesteld dat de rechthebbende haar persoonlijk recht als testatrice wil uitoefenen tot wijziging van het testament. Met het aanvangen van een procedure tot nietigverklaring van het testament neemt de bewindvoerder dan ook namens de rechthebbende een beslissing waarvan niet met zekerheid valt te zeggen dat deze door de rechthebbende op dit moment zelf wordt gedragen en die overigens tot aanzienlijke kosten kan leiden, die (reeds bij leven) ten laste van het vermogen van de rechthebbende komen. Het is op deze gronden dat het hof van mening is dat grote terughoudendheid op zijn plaats is bij de beantwoording van de vraag of een bewindvoerder in een geschil als hier aan de orde een taak toekomt waarbij zij als vertegenwoordiger van de rechthebbende opkomt en daarbij een vordering instelt uit hoofde van een aan de rechthebbende toekomend persoonlijk recht tegenover een voorafgaand aan de instelling van het bewind door deze rechthebbende zelf in beginsel rechtsgeldig bij testament aangewezen (enig) erfgenaam. Dan valt hooguit te denken aan gevallen waarin evident is in die zin dat er in redelijkheid geen twijfel kan bestaan dat het aan de testateur toekomende persoonlijk recht door deze onder een onrechtmatige beïnvloeding is uitgeoefend. In deze zaak komt het hof niet tot de vaststelling dat deze situatie zich voordoet, en in zoverre kan de bewindvoerder niet worden ontvangen in haar vordering. Het hof verwijst naar Hof Den Haag 7 december 2020, ECLI:NL:GHDHA:2020:948, ERF 2020-0294, alsmede naar de artikelen 3:302 en 3:303 BW in combinatie met artikel 4:43 BW en overweegt verder o.m. dat als het testament de laatste uiterste wilsbeschikking is geweest die de rechthebbende heeft laten opmaken, voorstelbaar is dat degenen die onmiddellijk betrokken zullen zijn bij de rechtsverhoudingen die met het overlijden van de testatrice zullen ontstaan, alsmede degenen die vanwege een eventueel uit te spreken nietigheid zullen zijn betrokken, allen in een geding worden betrokken. Dat zou in dit geval betekenen dat (nog bij leven van de rechthebbende) alle mogelijk gerechtigden tot haar nalatenschap, zowel op grond van het nietig te verklaren testament als op grond van een eerder door opgemaakt testament (waarvan in theorie ook de geldigheid ter discussie kan komen te staan), in rechte zouden moeten worden betrokken. Zij zouden zich moeten uitlaten omtrent een nog niet bestaande rechtsverhouding, en zich tevens moeten uitlaten omtrent de (aanvaardbaarheid van de)

mogelijke gevolgen van een mogelijk daarvan in de plaats komende rechtsverhouding, waarbij het bovendien onzeker is of deze gerechtigden in de toekomst ook zullen bestaan en/of zijn betrokken. Deze weg lijkt niet alleen nauwelijks begaanbaar, maar is ook voorshands onwenselijk; het ligt naar het oordeel van het hof hoe dan ook niet op de weg van de bewindvoerder in die rechtsverhoudingen een positie in te nemen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-09-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:2621

Zaaknummer: 200.322.387/01

Rechters: H.A. van den Berg, G.W. Brands-Bottema en R.M. Troost

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitkering uit levensverzekering komt krachtens standaardbegunstiging toe aan latere echtgenote.

In geschil is of de uitkering uit een in 2015 gesloten levensverzekering toekomt aan X, de tweede echtgenote van erflater met wie hij kort voor zijn overlijden is gehuwd en met wie hij sinds 2020 een relatie had. De standaardbegunstigingsclausule luidt: 1. Verzekeringnemer, 2. Weduwe/weduwnaar van verzekeringnemer, 3. Kinderen van verzekeringnemer en 4. Erfgenamen van verzekeringnemer. De kinderen uit het eerste huwelijk menen dat erflater met deze clausule uit 2015 met ‘weduwe’ niet de nieuwe echtgenote/weduwe heeft bedoeld.

In het tussenarrest (ECLI:NL:GHARL:2023:4750) zijn de kinderen toegelaten tot het bewijs van hun stelling. In navolging van het oordeel in eerste aanleg, acht het hof dit bewijs niet geslaagd, zodat de uitkering toekomt aan X en het latere huwelijk dus ook gevolgen had voor de werking van de standaardbegunstiging in de polis.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-09-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:5610

Zaaknummer: 200.309.491

Rechters: M.L. van der Bel, J.H. Lieber en J.W.A. Biemans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof wijst de door de onderfde dochter gevorderde afgifte van notariële dossiers af.

Evenals de voorzieningenrechter (ERF 2023-0317) wijst ook het hof het beroep van X, een van de drie kinderen van erflaatster, af tot veroordeling van de notaris tot afgifte van diens volledige dossier(s) van erflaatster. Het hof overweegt dat de notaris – met inachtneming van haar geheimhoudingsplicht – uitgebreid heeft gerespondeerd op de vragen van appellante over de wijze waarop en de omstandigheden waaronder het testament van erflaatster van 2017 tot stand is gekomen. In het licht van de feiten en omstandigheden die de notaris daarbij heeft geschetst, heeft appellante onvoldoende gesteld om tot enige relevante twijfel te komen over de wilsbekwaamheid van erflaatster voor wat betreft de inhoud van haar uiterste wilsbeschikking en het levenstestament, terwijl het hof de vraag moet beantwoorden of appellante voldoende bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd voor een doorbreking van de geheimhoudingsplicht. X voert ook de noodzaak van het vinden van bewijs van mogelijk ongeoorloofde beïnvloeding van erflaatster aan als belang bij kennisneming. Volgens het hof heeft ook hier te gelden dat appellante in het licht van de door de notaris geschetste wijze waarop het testament tot stand is gekomen, onvoldoende feiten en omstandigheden heeft geschetst over ongeoorloofde beïnvloeding. Bij dit alles neemt het hof ook in ogenschouw dat appellante, zoals de notaris terecht aanvoert, ook andere middelen ter beschikking staan om de rechtsgeldigheid van het testament te onderzoeken of te (laten) toetsen, zonder dat een vergaande voorziening nodig is waarbij de geheimhoudingsplicht van de notaris wordt doorbroken. Het belang dat nog overblijft, is dat appellante wil weten of zij in 2011 al onderfde is of niet. Ook dat belang legt volgens het hof onvoldoende gewicht in de schaal om te komen tot opheffing van de geheimhoudingsplicht, nu ook daar heeft te gelden dat appellante in dit kort geding onvoldoende omstandigheden gesteld heeft om haar potentiële vorderingen ten aanzien van het testament van 2017 of anderszins aannemelijk te maken. Aan het bewijsaanbod dat verder ook onvoldoende is geconcretiseerd komt het hof bij deze stand van zaken niet toe.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-09-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:2598

Zaaknummer: 200.331.540/01

Rechters: H.A. van den Berg, A.N. van de Beek en A.V.T. de Bie

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank berekent de grootte van een geldlegaat erfdeel en legitieme portie.

Eiser X is een van de drie kinderen van de in 1994 overleden erflater en de nadien overleden erflaatster. Erflater legateerde aan zijn kinderen een geldlegaat ter grootte van hun erfdeel dat opeisbaar was bij het overlijden van erflaatster. Erflaatster heeft X onterfd en tot haar erfgenamen benoemd haar kind Y, en Q. Q is de partner van haar derde en (voor)overleden kind Z. Gedaagde Y is tot executeur benoemd. X maakt aanspraak op het legaat uit vaders nalatenschap en de legitieme portie in die van zijn moeder. Over de hoogte daarvan verschillen partijen mening. Mede aan de hand van de waarde van de woning op het tijdstip van vaders overlijden en de hoogte van de openstaande hypothecaire lening bepaalt de rechtbank de hoogte van het erfdeel van X in vaders nalatenschap. Voor wat betreft de legitieme portie in moeders nalatenschap beoordeelt de rechtbank of sprake was van in aanmerking te nemen giften en stelt aan de hand van omschrijvingen bij bankafschriften vast dat sprake is geweest van dergelijke giften en wat daarvan de omvang was. De rechtbank stelt vervolgens de legitieme portie van X vast.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:8736

Zaaknummer: C/10/663447 / HA ZA 23-679

Rechters: P.G.J. van den Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De A-G concludeert over karakter van de door verhuurder met kinderen van overleden huurster gesloten overeenkomst.

Conclusie van A-G Valk over het karakter van een kort na het overlijden van de huurster door een professionele verhuurder gesloten overeenkomst met de in het gehuurde verblijvende kinderen van huurster. In de overeenkomst is vastgelegd – kort gezegd – dat de kinderen niet gelden als (mede)huurders van de woning, dat zij zonder recht of titel gebruikmaken van de woning, en dat de woningcorporatie gedooft dat de kinderen tijdelijk gebruikmaken van de woning tegen betaling van een gebruiksvergoeding die gelijk is aan de huurprijs die de moeder voorheen betaalde. Omdat de kinderen na afloop van de termijn nog geen andere huisvesting hadden gevonden, hebben partijen de overeenkomst eenmalig verlengd. Na afloop van de verlengingstermijn hebben de kinderen de woning niet verlaten, reden waarom ontruiming wordt gevorderd. Het hof heeft geoordeeld dat partijen niet hebben beoogd dat de woning van de moeder ter beschikking werd gesteld aan de kinderen tegen betaling van een vergoeding zoals bedoeld in artikel 7:201 BW. Volgens het hof vertonen de verplichtingen die uit de overeenkomst(en) voortvloeien (ook) te weinig gelijkenis met huur om de toepasselijkheid van het daarmee samenhangende beschermende regime te rechtvaardigen. Op grond hiervan heeft het hof de ontruimingsvordering van de woningcorporatie toegewezen. De A-G meent dat geen van de cassatiemiddelen slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-08-2024

ECLI: ECLI:NL:PHR:2024:810

Zaaknummer: 23/04098

Rechters: W.L. Valk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een internationale casus verleent de kantonrechter machtiging om de nalatenschap namens de minderjarige te verwerpen.

Na te hebben geconcludeerd dat op het verzoek om namens de in Nederland wonende minderjarige de nalatenschap van de laatst in België gewoond hebbende erflater te verwerpen, Nederlands recht van toepassing is, wijst de kantonrechter het verzoek toe. Uit de overgelegde stukken blijkt dat de nalatenschap waartoe de minderjarige krachtens plaatsvervulling is geroepen, negatief is. Verzoekers moeten binnen twee maanden overgaan tot verwerpen; na het verstrijken van de termijn geldt de machtiging tot verwerpen niet meer.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 12-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:6353

Zaaknummer: 11241041 OV VERZ 24-3720

Rechters: J.A.J. van den Boom

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt de hoogte van de vordering uit hoofde van kindsdeel vast.

Mede naar aanleiding van hetgeen in tussenvonnissen is bepaald, stelt de rechtbank de hoogte van de vordering van eiser uit hoofde van zijn kindsdeel in vaders nalatenschap op die van zijn moeder vast én bepaalt dat diens vordering uit hoofde van de legitieme nihil bedraagt, waarna de rechtbank de zaak ter verdere behandeling en afdoening verwijst naar de verzoekschriftprocedure voor de kantonrechter.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 18-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:4872

Zaaknummer: C/08/304027 / HA ZA 23-394

Rechters: D.N.R. Wegerif

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De tekst van het testament laat geen ruimte voor de uitleg dat is bedoeld om aan alle erven een gelijke nettoverkrijging te laten toekomen.

Partijen zijn de kinderen en kleindochter van erflaatster. Erflaatster heeft in haar testament haar drie kinderen A, B en C en haar kleindochter D benoemd tot haar erfgenamen, ieder voor een gelijk deel. Volgens eiser A is in de verdeling van de nalatenschap een fout gemaakt doordat de erfbelasting voor alle erfgenamen gezamenlijk door de nalatenschap is betaald. Gedaagde D heeft daardoor meer gekregen dan A, B en C. Gedaagden B, C en D betwisten dat er een fout is gemaakt. Volgens hen moet het testament van erflaatster op zo'n manier uitgelegd worden dat iedereen netto, dus na betaling van de erfbelasting, een gelijk bedrag uitbetaald krijgt. Als tegenvordering vorderen zij dat A in de werkelijk gemaakte proceskosten moet worden veroordeeld, omdat hij misbruik van procesrecht maakt. De rechtbank volgt A omdat de tekst van het testament volstrekt helder is, zodat aan uitleg daarvan niet wordt toegekomen. Erflaatster heeft bepaald dat de erfgenamen een gelijk deel uit de nalatenschap moeten krijgen, maar dat betekent niet dat eventuele verschillen in de heffingstarieven van de erfbelasting gelijk getrokken moeten worden. Op dit moment is de erfbelasting voor alle erfgenamen gezamenlijk betaald uit de nalatenschap en is vervolgens het saldo onder hen zo verdeeld dat ieder van hen een gelijk bedrag heeft ontvangen, maar omdat een kleinkind van een overledene meer erfbelasting moet betalen dan een kind, is het erfdeel dat D heeft ontvangen niet gelijk aan dat van de andere erfgenamen. Als erflaatster zou hebben gewild dat haar kinderen en kleindochter gelijke, nettogeldbedragen zouden ontvangen uit de nalatenschap, zoals gedaagden betogen, dan had zij dat in haar testament kunnen bepalen. Dat heeft erflaatster (uitdrukkelijk) niet gedaan. Dat bij de uitvoering van haar laatste wil ook rekening gehouden moet worden met de omstandigheid dat voor haar kleinkind een hoger tarief aan erfbelasting geldt dan voor haar kinderen, en dat dit bij uitbetaling van de erfdelen rechtgetrokken moet worden, kan niet gelezen worden in de opgenomen erfstelling. De vordering van A wordt toegewezen, de tegenvordering afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 28-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:8701

Zaaknummer: C/15/348241 / HA ZA 24-44

Rechters: W.S.J. Thijs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt vast dat het bewijs niet is geleverd dat moeder het van haar kind geleende bedrag algeheel had afgelost.

In een tussenvonnis (ECLI:NL:RBLIM:2023:1090) is onder meer in geschil of en hoeveel is afgelost op een door een van de kinderen/erven aan moeder/erflaatster geleend geldbedrag. De rechtbank gaat in op diverse posten/betalingen en oordeelt dat bij gebreke aan voldoende onderbouwing van de andersluidende stelling(en), een aantal betalingen strekte ter aflossing. Ter zake van de stelling dat het alsdan nog openstaande bedrag door moeder is afgelost doordat zij jarenlang werkzaamheden in de winkel van gedaagde heeft verricht, draagt de rechtbank gedaagden het bewijs hiervan op. In onderhavige zaak gaat de rechtbank in op die opdracht en stelt vast dat deze bestaat uit twee delen. In de eerste plaats moet bewezen worden dat erflaatster in de winkel in woninginrichting van gedaagde heeft gewerkt en daarnaast dat die werkzaamheden van erflaatster strekten tot aflossing van de geldlening aan gedaagde. Daarin is men naar het oordeel van de rechtbank niet geslaagd. Ter onderbouwing overweegt de rechtbank dat uit de in de uitspraak opgenomen getuigenverklaringen veeleer een beeld naar voren komt, waaruit volgt dat erflaatster op incidentele basis in de winkel in woninginrichting van gedaagde aanwezig was en daar ook wel eens taken verrichtte. De rechtbank stelt vervolgens vast wat de omvang van de lening en de daarover verschuldigde rente is.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 28-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:6045

Zaaknummer: C/03/290250 / HA ZA 21-169

Rechters: V.E.J. Noelmans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voormalig bewindvoerder handelt toch onrechtmatig jegens erfgenaam/executeur, door de kosten van de door een buurman van erflaatster conform haar wens geregelde uitvaart van erflaatsters rekening te laten voldoen.

Voor de feiten en het oordeel in eerste aanleg, zie ERF 2023-0409. Kort en goed oordeelde de rechtbank dat de voormalig bewindvoerder niet onrechtmatig handelde door de door een buurman betaalde uitvaartkosten aan deze te vergoeden. Gelet op de omstandigheid dat na een overlijden met enige spoed gehandeld dient te worden om een uitvaart te regelen, kon niet gezegd worden dat A, wiens taak als bewindvoerder in beginsel was geëindigd, onrechtmatig heeft gehandeld jegens de enig erfgenaam en executeur X. Het hof komt tot een ander oordeel en beslist dat A wél onrechtmatig heeft gehandeld door de rekening van de uitvaart van de bankrekening van erflaatster te laten betalen. Het hof oordeelt dat de hoofdregel is dat door het overlijden van erflaatster het bewind en de taak van A zijn geëindigd (art 1:449 lid 1 BW). Met het overlijden volgen de erfgenamen van rechtswege op in diens rechten en schulden (art. 4:182 BW). A was dan ook vanaf het tijdstip van overlijden niet meer bevoegd betalingen te laten doen van de bankrekening(en) van erflaatster. Door die betalingen toch te laten doen heeft A inbreuk gemaakt op het recht van X als executeur en als erfgename. X was met uitsluiting van ieder ander bevoegd om die bankrekening(en) te beheren en daarvan betalingen te laten doen. De verplichting om al datgene te doen wat niet zonder nadeel voor de rechthebbende kan worden uitgesteld (totdat degene die na de bewindvoerder tot het beheer van de goederen bevoegd is, dit heeft aanvaard) brengt – zo het hof – in dit geval niet mee dat A de uitvaartkosten die door de buurman waren gemaakt mocht laten betalen van de bankrekening van erflaatster. Vast staat dat de buurman van erflaatster opdracht heeft gegeven aan de uitvaartondernemer, zodat de buurman jegens de uitvaartondernemer aansprakelijk was voor de betaling van de uitvaartkosten. A heeft ook niet duidelijk gemaakt dat betaling van de uitvaartkosten niet zonder nadeel voor de rechthebbende kon worden uitgesteld. Vervolgens gaat het hof in op de kwestie of door het handelen schade is ontstaan. X stelt dat zij minder kosten zou hebben gemaakt voor de uitvaart dan de door de buurman gemaakte € 18.000. Het hof kan niet vaststellen welk van de twee verschillende verhalen over de wensen van erflaatster (die van de buurman, resp. X) correct is, en stelt de schade dan ook

schattenderwijs vast op circa € 9.000.

Vervolgens oordeelt het hof dat A niet toerekenbaar tekort is geschoten door het laten doorlopen van de huurovereenkomst na opname van erflaatster in het verpleegtehuis. Erflaatster was op een afdeling voor tijdelijke opnames terechtgekomen. Het was in haar belang en daarom niet meer dan redelijk dat zij nog naar huis kon indien dat nog mogelijk was. Het kost redelijkerwijs enige tijd om dat duidelijk te krijgen. Dat het vervolgens nog tijd heeft gekost om de inboedel in overleg met erflaatster te herbestemmen en de woning op te leveren beoordeelt het hof niet als vreemd of nalatig. De tijd dat de huurovereenkomst heeft voortgeduurd is niet onredelijk lang. Er is dus geen wanprestatie gepleegd door A en X heeft geen schade geleden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-09-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:5621

Zaaknummer: 200.334.135

Rechters: M.L. van der Bel, J.H. Lieber en L. Hamer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

A-G Lindenberg concludeert dat in situatie van samenloop van artikel 1:441 lid 2 en 5 BW met artikel 4:193 BW het beste kan worden voorzien door de bewindvoerder de hem in artikel 1:441 BW gegeven bevoegdheden te laten uitoefenen binnen de door artikel 4:193 BW gestelde termijn van drie maanden.

A-G Lindenberg concludeert over de in ERF 2024-0247 (en ERF 2024-0298) aangekondigde prejudiciële vraag over de samenloop van artikel 1:441 BW en 4:193 BW. Volgens de A-G kan in samenloop van artikel 1:441 lid 2 en 5 BW met artikel 4:193 BW het beste worden voorzien door de bewindvoerder de hem in artikel 1:441 BW gegeven bevoegdheden te laten uitoefenen binnen de door artikel 4:193 BW gestelde termijn van drie maanden, welke termijn eventueel door de kantonrechter kan worden verlengd. Binnen deze termijn kan de bewindvoerder de aan de rechthebbende toekomende nalatenschap (1) beneficiair aanvaarden (art. 1:441 lid 5 BW), (2) met toestemming van de rechthebbende zuiver aanvaarden (art. 1:441 lid 5 BW), of (3) met toestemming van de rechthebbende verwerpen (art. 1:441 lid 2 aanhef en onder a BW). Indien de bewindvoerder niet binnen de door artikel 4:193 BW gestelde termijn een keuze maakt, geldt de nalatenschap na het verstrijken daarvan als door de rechthebbende beneficiair aanvaard. Voor het geval de rechthebbende en de bewindvoerder van mening verschillen over de vraag of de nalatenschap moet worden verworpen, geldt volgens de A-G het volgende. Als de bewindvoerder of de rechthebbende binnen de door artikel 4:193 lid 1 BW gestelde, eventueel door de kantonrechter te verlengen termijn van drie maanden bij de kantonrechter een verzoek indient op de voet van artikel 1:441 lid 2 aanhef en onder a BW respectievelijk artikel 1:438 lid 2 BW om hem te machtigen de nalatenschap te verwerpen, wordt de lopende termijn voor het afleggen van een verklaring van rechtswege geschorst vanaf de dag van ontvangst van het verzoekschrift. Mocht de kantonrechter het verzoek tot afgifte van een vervangende machtiging tot verwerping toewijzen, dan wordt de beschikking van de kantonrechter aangemerkt als een (vervangende) verklaring tot verwerping van de nalatenschap. Op deze manier wordt namelijk voorkomen dat het in artikel 4:193 lid 2 BW genoemde gevolg, beneficiair aanvaarding, intreedt indien de bewindvoerder nalaat om na de beslissing van de kantonrechter tijdig binnen de resterende termijn een verklaring van verwerping af te leggen. Als de kantonrechter het verzoek van de bewindvoerder of de

rechthebbende afwijst, dient de beschikking te worden aangemerkt als een (vervangende) verklaring tot beneficiaire aanvaarding.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-08-2024

ECLI: ECLI:NL:PHR:2024:862

Zaaknummer: 24/02151

Rechters: S.D. Lindenberg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter verleent ontheffing van de verplichting tot neerlegging boedelbeschrijving.

Zonder nadere aanwijzingen te geven verleent de kantonrechter op diens verzoek aan de enig erfgenaam in een positieve en beneficiair aanvaarde nalatenschap ontheffing van de verplichting de boedelbeschrijving ter inzage te leggen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 20-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:9779

Zaaknummer: 11245393 \ EJ VERZ 24-258

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bezwaard erfgenaam heeft volgens het hof op grond van redelijkheid en billijkheid recht op de door deze gevraagde gegevens.

Erflater is overleden in 2020 en laat achter zijn geregistreerd partner X (verweerster) en dochter Y (appellante). X is tot enig bezwaard erfgenaam alsmede tot executeur/afwikkelingsbewindvoerder benoemd. Y is verwachter. In de tweetrapsbepalingen is bepaald dat Y recht heeft op een afschrift van de boedelbeschrijving, de aangifte erfbelasting en de bijbehorende gegevens en dat X eerst moet interen op het eigen vermogen alvorens ingeteerd wordt op het bezwaarde vermogen. In de onderhavige procedure verzoekt Y het hof om X te veroordelen tot afgifte van afschriften waaronder de bankafschriften van alle bankrekeningen vanaf vijf jaar voor het overlijden van erflater, de waardebepaling van de auto die erflater bezat, een kopie van de ingediende belastingaangiften 2018-2023, de nota van de uitvaart en de nota van de afrekening van de notaris inzake de verkoop van de twee panden, alsmede om X te bevelen een nieuwe boedelbeschrijving te doen laten opstellen aan de hand van de juiste peildatum zijnde de datum van overlijden. Y beroept zich hierbij op artikel 672 Rv en artikel 4:78 BW. Het hof overweegt dat dit laatste artikel naar de letter echter alleen van toepassing is voor een legitimaris die geen erfgenaam is, hetgeen hier dus strikt genomen niet aan de orde is.

Ook heeft Y – zo het hof – niet op grond van artikel 3:166 lid 3 BW een inzagerecht en inlichtingenplicht nu zij niet tezamen met X als deelgenoot in de nalatenschap van erflater kan worden beschouwd. Toch meent het hof dat Y als erfgename onder opschortende voorwaarde/legitimaris recht heeft op de door haar gevraagde informatie, zij het op grond van de redelijkheid en billijkheid. Reden is dat zij anders op grond van bovenstaande artikelen buitenspel komt te staan. Dat zij in redelijkheid belang heeft bij de informatie waarom zij vraagt, acht het hof evident, met name nu X verplicht is jaarlijks een opgave te verstrekken van de mutaties van de goederen die in de nalatenschap zitten. Een volledige boedelbeschrijving van de nalatenschap van erflater dient dan als uitgangspunt genomen te worden. Bovendien dient X gedurende de periode van het beheer als executeur op grond van artikel 4:148 BW alle door de erfgenamen gewenste inlichtingen te verschaffen. Niet gebleken is dat het beheer als executeur is beëindigd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 22-08-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:2656

Zaaknummer: 200.336.970_01

Rechters: R.R.M. de Moor, J.I.M.W. Bartelds en M. Breur

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In diverse nalatenschappen benoemt de rechtbank een vereffenaar.

In een nalatenschap (ECLI:NL:RBROT:2024:8759) waarin het de notaris niet lukt om een verklaring van erfrecht op te stellen benoemt de rechtbank op verzoek van de hypothecair schuldeiser een vereffenaar. Het is op dit moment onbekend wie de erfgenamen van de overledene zijn.

In een andere zaak (ECLI:NL:RBROT:2024:8740) wordt de vereffenaar benoemd op verzoek van een aantal van de erven omdat een van de andere erfgenamen zich stelselmatig weigert uit te spreken over de aanvaarding dan wel verwerping van de nalatenschap van de overledene en zich ook niet wenst uit te laten over de vraag of X namens hem als boedelgevolmachtigde mag optreden. Hierdoor kunnen lopende rekeningen niet worden betaald en kan de nalatenschap niet verder worden afgewikkeld, waaronder het verdelen van de nalatenschap.

In ECLI:NL:RBROT:2024:8734 benoemt de rechtbank een vereffenaar op verzoek van de enig erfgenaam omdat deze niet zelf in staat is de nalatenschap van zijn moeder goed af te wikkelen. De aangevoerde gronden zijn dat hij nog jong is (19 jaar) en er een situatie is met de vriend van de overledene. Deze vriend woont nog in haar woning zonder dat er een juridische verbintenis is tussen de vriend en de overledene.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:8759

Zaaknummer: C/10/683046 / HA RK 24-672

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op verzoek van de bewindvoerder heft de rechtbank het bewind op.

De testamentair bewindvoerder verzoekt de rechtbank het bewind op te heffen op de grond van onvoorziene omstandigheden dan wel omdat de rechthebbende de goederen zelf op verantwoorde wijze zal kunnen besturen. De rechtbank volgt verzoekster niet in haar stelling dat sprake is van onvoorziene omstandigheden. Deze bestaan er volgens verzoekster uit dat de nalatenschap groter was dan zij gedacht had. Bij de vraag of sprake is van onvoorziene omstandigheden gaat het er echter om of erflater de desbetreffende omstandigheid niet heeft voorzien. Daar is geen sprake van, want erflater mag worden verondersteld op de hoogte te zijn van de omvang van zijn nalatenschap. Partijen hebben echter wel voldoende toegelicht dat het aannemelijk is dat de belanghebbenden de onder bewind staande goederen zelf op verantwoorde wijze zullen kunnen besturen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-07-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:8737

Zaaknummer: C/10/678067 / HA RK 24-393

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoewel hij al jaren als zodanig optreedt, stelt executeur tijdens procedure dat nalatenschap niet ruimschoots toereikend is zodat de executele is geëindigd en eiser (grotendeels) niet-ontvankelijk is in zijn vorderingen.

Uit dit tussenvonnis blijkt dat de oma van eiser A is overleden. In haar testament heeft oma haar nog levende kinderen en kleinkinderen tot erfgenamen benoemd, een zoon [X] tot executeur en aan A een appartement gelegateerd. Op enig moment tijdens het leven van erflaatster is een koopovereenkomst met betrekking tot het appartement ondertekend waarin is bepaald dat het appartement voor € 78.500 aan een derde wordt verkocht. Na het overlijden van erflaatster is de echtheid van de handtekening van erflaatster onder de koopovereenkomst ter sprake gekomen waarna A in februari 2018 een volmacht heeft verleend aan een notariskantoor om het appartement namens hem 'te verkopen en, eventueel ingevolge een reeds gesloten koopovereenkomst in eigendom over te dragen' tegen betaling van € 78.500. Vervolgens is het appartement aan een derde overgedragen en de koopprijs op de rekening van de notaris gestort. Uit onderzoek blijkt dat de handtekening onder de koopovereenkomst niet kan worden aangemerkt als die van erflaatster. Als A betaling vordert van de verkoopopbrengst stelt de executeur dat als gevolg van de koopovereenkomst het appartement geacht wordt niet meer tot de nalatenschap te behoren (gelet op art. 4:49 lid 2 BW), zodat het legaat/goed ten tijde van het overlijden van erflaatster niet meer aanwezig is en de executeur niet verplicht is om de waarde ervan uit te keren zodat de opbrengst in de nalatenschap valt. Alvorens hierop in te gaan stelt de rechtbank aan de orde of de executeur gezien de beneficiaire aanvaarding door twee van de erven, nog wel in functie is. De rechtbank begrijpt dat de executeur zich erop beroept dat de goederen van de nalatenschap ruimschoots toereikend zijn om alle schulden te voldoen en dat hij kennelijk een ruimschootsverklaring heeft afgelegd. Dat moet hij impliciet hebben gedaan. Niet gesteld of gebleken is immers dat de executeur die verklaring expliciet heeft gegeven. Een ruimschootsverklaring is vormvrij en kan onder omstandigheden impliciet worden gedaan. De vraag is echter of daarvan in deze situatie kan worden uitgegaan. A heeft de bevoegdheid van de executeur op zichzelf niet betwist; hij heeft de executeur immers als zodanig gedagvaard maar hij heeft wél betwist hetgeen de executeur daarbij heeft aangenomen (te weten dat de waarde van het appartement

tot de nalatenschap behoorde). Of de goederen van de nalatenschap ruimschoots toereikend zijn om de schulden te voldoen, hangt gelet op deze aanname van de executeur af van de vraag of het legaat opeisbaar is en die vraag houdt partijen nu juist al sinds het openvallen van de nalatenschap (en in deze procedure) verdeeld. De rechtbank stelt partijen in de gelegenheid zich uit te laten of (impliciet) is verklaard dat de nalatenschap ruimschoots toereikend is.

In de einduitspraak (ECLI:NL:RBGEL:2024:5114) stelt A dat gedaagde X zich steeds op het standpunt is blijven stellen – óók nadat A en B de nalatenschap beneficiair hadden aanvaard – dat hij executeur is en dat de nalatenschap ruimschoots toereikend is. X heeft steeds gehandeld als executeur en dat hij dat was heeft nooit ter discussie gestaan. Daardoor mocht A daarvan uitgaan en hoefde hij niet te twijfelen aan die hoedanigheid van gedaagde. X neemt het standpunt in dat indien de nalatenschap moet worden vereffend, A niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in zijn vorderingen. A moet dan de erfgenamen als vereffenaar dagvaarden. De rechtbank overweegt dat hoewel de executeur zich er aanvankelijk op leek te beroepen dat de goederen van de nalatenschap ruimschoots toereikend zijn om alle schulden te voldoen, hij in juni 2024 heeft gesteld dat daar geen sprake van is indien de nalatenschap verplicht is het legaat aan A uit te keren. Volgens de rechtbank kon X toen hij bekend werd (in februari 2018) met de beneficiaire aanvaarding door A en B weten dat zijn werkzaamheden als executeur daarmee eindigden. X had al die tijd rekening moeten houden met de mogelijkheid dat het aan A toegekende legaat als schuld op de nalatenschap zou drukken. Onder deze omstandigheden is geen sprake van een nalatenschap die ruimschoots voldoende is als bedoeld in artikel 4:202 lid 1 onder a BW. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat de executeur niet lichtvaardig kan omgaan bij het afleggen van de zogenoemde ruimschootstoereikendverklaring. Een en ander brengt met zich dat de nalatenschap vereffend dient te worden en dat de taak van de executeur op grond van artikel 4:149 lid 1 onder d BW begin 2018 is geëindigd. Over het standpunt van X dat A niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in zijn vorderingen stelt de rechtbank dat op grond van artikel 4:149 lid 3 BW de gewezen executeur verplicht blijft te doen wat niet kan worden uitgesteld zonder nadeel voor de afwikkeling van de nalatenschap, totdat degene die na hem tot het beheer van de nalatenschap bevoegd is, dit heeft aanvaard. Nu X zijn werkzaamheden heeft voortgezet zelfs nadat hij erop was gewezen dat zijn taak was geëindigd, en hij op grond van artikel 4:148 BW alle gewenste inlichtingen aan de erfgenamen diende te geven over de uitoefening van zijn taak is hij als (voormalig) executeur, hoewel zijn taak is geëindigd, nog steeds verplicht om die informatie te verschaffen over alle werkzaamheden die hij als zodanig heeft verricht in die periode en de stukken te overhandigen die hij als zodanig tot zijn beschikking heeft gekregen. Omdat het de taak van de executeur is om als vertegenwoordiger van de erfgenamen aangifte erfbelasting te doen en met bekwame spoed een boedelbeschrijving op te maken, gaat de rechtbank ervan uit dat hij in ieder geval over stukken moet beschikken die daarop zien. De

executeur heeft dat ook niet betwist. De rechtbank gaat voor dit (kleine) deel van A's vordering niet mee in diens niet-ontvankelijkheid en wijst de door deze gevorderde afgifte/inzage toe. Voor de overige vorderingen is A wel niet-ontvankelijk. Interessant is ook dat de rechtbank – hoewel A (grotendeels) niet-ontvankelijk is verklaard en er sprake is van een familierelatie – executeur X veroordeelt in de proceskosten.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:2716

Zaaknummer: 419947

Rechters: M. Stempfer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfrechtelijke zaak; geen spoedeisend belang voor veroordeling tot medewerking aan DNA.

Voor de volledigheid noemen we dat in een zaak waarin eiseres A de veroordeling tot medewerking aan een DNA-onderzoek verzoekt van de zoon van haar mogelijke verwekker, ook een door A aanhangig gemaakte erfrechtelijke zaak haar geen spoedeisend belang oplevert omdat het financieel belang daarbij gering is en partijen bovendien hebben geschikt.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:5907

Zaaknummer: 435527

Rechters: K.H.A. Heenk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voor verwerping nalatenschap is toestemming ex artikel 1:88 BW vereist.

In deze echtscheidingszaak blijkt dat A de nalatenschap van haar moeder heeft verworpen. Ex-echtgenoot B stelt dat hij A daarvoor toestemming had moeten verlenen op grond van artikel 1:88 BW, en bij gebreke daarvan roept hij ex artikel 1:89 BW de vernietiging in van de verwerping. Het hof gaat mee in de stelling dat voor de verwerping toestemming vereist was, maar constateert dat de vordering tot vernietiging is verjaard. B heeft in het geheel niet onderbouwd dat hij er niet van op de hoogte was dat A ten behoeve van haar zuster haar aandeel in de nalatenschap van haar moeder had verworpen. Uit de stukken volgt dat B al ten tijde van de verwerping daarmee bekend moet zijn geweest. B was samen met A betrokken bij de begrafenissen van haar ouders en ook neemt het hof hierbij mede in aanmerking dat het gebruikelijk was binnen het huwelijk van partijen dat zij hun familieleden financieel ondersteunden. B heeft niet binnen de termijn van drie jaren daarna een beroep gedaan op het ontbreken van zijn toestemming daarvoor zodat de vordering verjaard is.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 22-05-2024

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2024:1504

Zaaknummer: 200.313.490/01 en 200.313.813/01

Rechters: F. Ibili, A. Zonneveld en M.Th. Linsen Penning-de Vries

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beneficiaire aanvaarding is geen belemmering om tot verdeling te komen.

A en B [eisers] en gedaagde C zijn de enige kinderen van moeder X en vader Y. De nalatenschap van de in 2002 overleden moeder X is verdeeld door middel van een ouderlijke boedelverdeling. In geschil is de samenstelling van de nalatenschap van de in 2022 overleden vader Y en de verdeling daarvan. Interessant in dit veelal feitelijk vonnis is de overweging van de rechtbank dat de beneficiaire aanvaarding door C geen belemmering vormt om tot verdeling van de nalatenschap te komen. In artikel 4:202 lid 1 sub a BW is namelijk bepaald dat de nalatenschap in geval van beneficiaire aanvaarding niet hoeft te worden vereffend (volgens de voorschriften van afdeling 4.6.3 BW) als, kort gezegd, sprake is van een executeur en de executeur kan aantonen dat de goederen van de nalatenschap ruimschoots toereikend zijn om alle schulden van de nalatenschap te voldoen. Die situatie doet zich hier voor. Vervolgens stelt de rechtbank de samenstelling van de nalatenschap en de verdeling daarvan vast.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 21-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:8754

Zaaknummer: C/15/343113 / HA ZA 23-457

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nadat de rechtbank uit de feiten heeft afgeleid dat overdracht van appartement ondanks schenkingstitel geen schenking was, stelt zij de omvang van prelegaten alsmede van de verdeling vast.

Eiser A en gedaagde B willen dat de nalatenschap van hun moeder, die in 2016 is overleden, tussen hen wordt verdeeld. Voordat de nalatenschap kan worden verdeeld, moet eerst worden bepaald hoe groot de prelegaten zijn waarop partijen op grond van het in 2014 opgestelde testament van erflaatster recht hebben. In het testament is, kort gezegd, bepaald dat A en B de erfgenamen zijn van hun moeder. Ook zijn diverse legaten toegekend aan de zowel de kleinkinderen van erflaatster als aan A en B. Een van de (pre)legaten aan zowel A als B betreft een bedrag dat even groot is als de schenkingen die erflaatster in de tien jaar voor haar overlijden aan de ander (B resp. A), diens partner en diens (klein)kinderen heeft gedaan. In geschil zijn de omvang van de schenkingen die erflaatster aan B heeft gedaan. Onder meer is in geschil of erflaatster een appartement in Zwitserland heeft geschonken aan B. De rechtbank gaat ervan uit dat niet erflaatster, maar B bij de eigendomsverwerving door erflaatster in 2002 de koopsom van het appartement heeft betaald. Erflaatster is dus niet verarmd toen zij de eigendom van het appartement in 2008 aan B overdroeg en B is hierdoor toen niet verrijkt. Van een schenking is dus geen sprake geweest. Dat de titel van de overdracht van het appartement in 2008 wel schenking was, verandert daar niets aan. B heeft namelijk toegelicht waarom dat zo was (Zwitserse wetgeving belette dat B een tweede woning in eigendom zou krijgen) en die toelichting is onvoldoende weersproken. Rekening houdend met andere ontvangen schenkingen stelt de rechtbank de omvang van de prelegaten vast en gelast zij de wijze van verdeling van de nalatenschap.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:5274

Zaaknummer: C/16/553871 / HA ZA 23-215

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Net als de rechtbank oordeelt het hof dat de voormalig levensexecuteur en erfgenaam tijdens erflaatsters leven onrechtmatig gelden aan haar vermogen heeft onttrokken.

Erflaatster X was gehuwd met Y. Uit het huwelijk zijn geen kinderen geboren. Y is in 2017 overleden. Na het overlijden van Y troffen hupverleners een enorme hoeveelheid spullen aan in en om de echtelijke woning. Verzoeker heeft op dat moment aangeboden X te ondersteunen waarna X aan hem een volmacht verleende in de vorm van een levenstestament. Op dezelfde dag heeft X een testament opgemaakt, waarbij zij verzoeker en zijn echtgenote tot enig erfgenaam heeft benoemd. In 2020 is X een procedure gestart, waarbij zij de kantonrechter heeft verzocht om een beschermingsbewind en mentorschap in te stellen. De kantonrechter heeft de verzoeken toegewezen en bewind ingesteld en de stichting Q tot bewindvoerder en mentor benoemd. Tevens heeft de kantonrechter in de beschikking de bewindvoerder opgedragen om een onderzoek in te stellen naar het vermogen van X ten tijde van het bestaan van het levenstestament. In 2022 is X onder curatele gesteld, met benoeming van de bewindvoerder Q tot curator. Naar aanleiding van het onderzoek is de bewindvoerder in december 2021 een procedure gestart. Na het overlijden van X hebben de door de rechtbank benoemde vereffenaars [verweerders] deze procedure overgenomen. De rechtbank heeft in maart 2023 o.m. verzoeker veroordeeld tot betaling aan de curator van circa € 240.000 omdat de erfgenaam/verzoeker geld had onttrokken aan het vermogen van erflaatster. In appèl gaat het hof voorbij aan het niet-ontvankelijkheidsverweer van verzoeker en oordeelt verder dat verzoeker inderdaad onrechtmatig gelden heeft onttrokken en veroordeelt hem tot terugbetaling.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:5742

Zaaknummer: 200.329.082

Rechters: H. Phaff, J.B. de Groot en L. Hamer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenamen van de overleden executeur kunnen de schorsing inroepen van de door de executeur gestarte procedure omdat toewijzing van de reconventionele vordering tot een schuld in diens nalatenschap leidt.

In deze procesrechtelijke zaak vragen de erfgenamen van X [eiser in conventie in de hoofdzaak] en executeur in de nalatenschap van erflater, om schorsing van de procedure ex artikel 225 Rv wegens het overlijden van de executeur X. Gedaagde in conventie voert hiertegen verweer. De schorsingsgrond ziet op het geval waarin een overleden procespartij in de procedure kan worden opgevolgd door diens erfgenamen als gevolg van hun positie als erfgenamen. Dat speelt – zo de rechtbank – hier niet ten aanzien van de door X in hoedanigheid in de hoofdzaak ingestelde vorderingen omdat de erfgenamen van X hem niet, uit hoofde van hun positie als zijn erfgenamen, opvolgen in de hoedanigheid van executeur. De rechtbank overweegt echter dat er ook sprake is van een vordering in reconventie jegens executeur X tot betaling van schadevergoeding wegens onrechtmatig handelen. Dit betreft wel een vordering die zijn erfgenamen als rechtsopvolgers onder algemene titel aangaat. Toewijzing leidt tot een schuld die valt in de nalatenschap van X. Op grond van artikel 225 lid 1 sub a Rv kunnen de erfgenamen de schorsing inroepen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 28-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:6043

Zaaknummer: C/03/299453 / HA ZA 21-604

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter vernietigt kostenbeding in overeenkomst van opdracht tussen cliënt en de advocaat die cliënt bijstond in een procedure over de nalatenschappen van zijn ouders.

Eiser X is door advocaat Y bijgestaan in een procedure tegen diens zussen inzake de nalatenschappen van zijn ouders. In onderhavige procedure vordert X terugbetaling van de door hem (aan de maatschap) betaalde factuur. De kantonrechter stelt voorop dat sprake is van een internationale kwestie, aangezien de advocatenmaatschap in Nederland is gevestigd en X in België woont. De vraag of de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft in deze internationale kwestie, wordt beantwoord aan de hand van de herschikte Verordening (EU) nr. 1215/2012 (Brussel I bis). Op grond van artikel 7 aanhef en lid 1 sub b, tweede opsommingstekens, Brussel I bis is de kantonrechter bevoegd van de zaak kennis te nemen, omdat de maatschap haar diensten voor X heeft verricht vanuit haar kantoor te Middelburg en op de rechtbank te Middelburg. De vraag wat het toepasselijke recht is, wordt beantwoord aan de hand van Verordening (EG) nr. 593/2008 (Rome I). Ingevolge artikel 3 lid 1 Rome I wordt een overeenkomst beheerst door het recht dat partijen hebben gekozen. In dit geval is dat het Nederlandse recht. Partijen hebben in artikel 10 van de toepasselijke algemene voorwaarden gekozen voor de toepasselijkheid van het Nederlandse recht. Vervolgens wordt gemeld dat de maatschap handelt in de uitoefening van haar beroep en dat X een consument is zodat is getoetst aan het consumentenrecht. De kantonrechter overweegt verder dat sprake is van een oneerlijk kostenbeding in de overeenkomst van opdracht, nu het beding onduidelijk en onbegrijpelijk is en leidt tot een onevenredige verstoring van het evenwicht tussen partijen. De kantonrechter vernietigt het kostenbeding en veroordeelt de maatschap van de advocaat de factuur terug te betalen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 11-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:6382

Zaaknummer: 10519548 CV EXPL 23-1226 (E)

Rechters: V. van Dam

Wetsartikelen: